

drugi. — Te besede pa, dragi moji, niso samo unemu primorskemu Slovencu veljale, ampak veljajo tudi nam in vsem Avstrijancem.

Naš presvitli cesar izvolili so si dve imeni, kar sicer pri prejšnjih vladarjih in tudi pri drugih vladarjih sedanjega časa ni v navadi. Zakaj neki? Pri krstu dobili so imena Franc, Jožef, Karol. Zadnje ime so opustili; ime Franc izvolili so si, da jih spominja rajnega dedeka, srečnega cesarja Franca, a ime Jožef pa ljubljenega cesarja Jožefa II., ki je nekedaj celo za plug prijel ter s tem kmetški stan posebno počastil. Oni tedaj ljubijo svoje podložne, kakor je nekedaj ljubil cesar Jožef II. svoje; to ljubezen pa jim mi iz celega srca vračamo, kajti „naša ljubezen je njihova moč“. — Zeliho pa si sreče, kakor jo je imel Franc; a njihova sreča je pa tudi naša sreča. In ta želja se njim bo gotovo izpolnjevala, dokler se bomo ravnali po njihovem geslu: Viribus unitis: „Sè združenimi močmi“, katerega so si izvolili 12. den februarja 1849. leta.

(Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Domači konji.

Velika nesreča je za naše kraje, da so imeli ves čas sem tujci pri nas prvo besedo ter so nam tudi obgrajali to, kar smo imeli, mi pa smo bili dovolje nespametni, da smo se jim udali. Marsikaj dobrega so nam s tem odpravili, more biti ne iz hudobije, ampak za to, ker tega, kar so pri nas našli, niso bili doma imeli, zato pa tudi niso poznali, je-li kaj vredno ali ne. Kakor pa je tujec sploh, tako je tudi pri nas kar na mah zavrgel vse, kar je našel, ne da bi bil počakal ter iz lastne izkušnje potlej sodil.

Tako je bilo tudi pri konjih. Nekaj časa sem, odkar so se ljudje vrgli bolj na konjerejo, niso znali tuji gospodje, v čijih rokah je bila tudi pri konjereji najvišja oblast, kako bi naše konje, tiste, ki so jih ljudje že imeli, zadosta razograjali. Spravili so tudi v resnici v nekaterih krajih tiste v stran ali ti, ki so jih mesto onih nam vrinili, niso se iz velike večine nič prav obnesli.

Sreča, da se to sedaj že bolj izprevidéva ter misli in tudi dela se na to, da se stari, t. j. konji prejšnjih plemen vzredijo in — vzboljšajo. To je edino pravo stališče. Naši prejšnji ljudje tudi niso bili po norem. Toliko sicer niso upili, češ, koliko imajo „intelligence“ ali omike, toda imeli so je v resnici več, kakor je je more biti v naših dneh po svetu, ne v besedi, pač pa v djanji.

Reči sicer s tem nočemo, da se naj drži človek vselej starega kopita; to ne, kajti raz-

mere so v naših dneh čisto druge, kakor svoje dni in torej mora imeti človek ozir na nje, sicer se zaduši v svoji trmi. Ali preveč, kar tako na besedo kacega kričaća, ki upije, da ne velja staro ničesar, da je le njegovo dobro, ne smemo se poprijeti novotarije. Škoda bi le naša bila.

Kdor redi pri nas konje, ne da jih prodaja, Bog zna, v kake tuje kraje, ampak za to, da so njemu za rabo, pa še tudi v sosednjih okrajih, če jih kdo od ondot kupi, tak stori najbolje, če si izbere lepo, svoje kobilce za plemo ter jo spravi k ces. žrebcu, ki se za njo podaje. Naj ne bo ne prelehek, ne pretežek.

Pri konjereji namreč more v naših krajih le to dvoje veljati; da si vzredi človek konja blizu za vsako delo in da ga še spravi lahko v denar, če ga ravno ni treba doma. Višje naj ne sega pri nas konjerejec, kajti nima za to niti časa, niti v svojem času kupca. Za delo bode pa konj, ako je povoljne rasti in teže — tak, da ga je videti v homotu. Ob enem mora pa še imeti srčnosti in živosti.

Za sejem bode pa konj, ako ima lepo zunanjo obliko, pravilno vzrast, trdnost v hoji — tak, da ga človek lahko vzame za delo, za v voz ali tudi za v kočijo, če je treba. Ako še se zljubi komu, bode še tudi za jahanje. Tak bode pa še tudi za vojaško rabo.

Da ti bode pa konj tak za delo in za sejem, pomeni si za celo življenje, kar ti povemo. Dobro je, da si obdrži človek dobro, kar ima pa vzboljšuje tisto, redno in pravilno. To izda najbolj pri konjereji.

Sejmovi. Dne 6. junija v Račah, Lučah, Ptuj, Brežicah. Dne 7. junija v Kapelah, Loki. Dne 8. junija pri sv. Marjeti na dravsk. polju, sv. Martinu blizu Slov. Gradca. Dne 9. junija v Pilštanju, Poličanah in Trbovljah. Dne 11. junija v Jurklostru. Dne 13. jun. pri sv. Andražu v Slov. gor., Kozjem, pri sv. Duhu v Ločah. sv. Janžu blizu Slov. Gradca, v Brežicah, Rogacu, Zalcu.

Dopisi.

Iz Šmarja pri Jelšah. (Občni zbor podružnice sv. Cirila in Metoda za Šmarje in Slatino.) Na sv. Trojice nedeljo, dne 27. maja imela je naša podružnica sv. Cirila in Metoda svoj 2. občni zbor. Iz poročila blaginikovega smo zvedeli, da stoji naša podružnica razmeroma dobro. Lani je bila poslala v Ljubljano 90 gld. Podružnica ima 5 ustanovnikov in 47 letnikov. Slavna posojilnica na Slatini je darovala za l. 1888. podružnici 15 gld. Denarno stanje bi bilo pri nas še laglje boljše, ako bi tisti, ki imajo veliko pod palcem, nekoliko bolj bili za tako imenitno društvo. Zanimivo je gotovo, da naša podružnica nima v